

SZTANCSIK ÉVA LAMBROZETT

Fesztelen esztelen

Akkurátus Manci túl-gondolkodott.
Szavak köntösébe begombolkozott –
egyed ide varrt fel, egyed amoda...
végül maga lett a mondat-kaloda.

Akasztott fülére párban nagybetűt,
hajába ragadva csüngtek ragtetük –
szeme kidülledt a súlyos elmétől,
olykor fejébe szúrt néhány esszétör.

Ahogy múlt az idő, más lett a leány.
Szerelmet hozott egy fiú, ki trehány –
vonzalmuk feloldott merev szellemet;
ajkukra jelzőt már a szív festeget.

Attól fogva Mancink lazán komponál,
agyában kevesebb tézist ondolál –
és rokkant igékkel szeret szerényen
az avult rímvízben fürdő szemérem.

Sorbontók

Szavak futószáron körbe-körbe járnak,
vakbuzgón, jelzőtlen, alázatos fejjel –
közülük néhány még éjjelente versel,
de legtöbbjük fáradt, a csodákra már vak.

Ma reggel egy csapat kilógott a sorból,
szétrágták kötelük, szabadon nyargalnak –
annyira boldogok, lehetnek tartalmak,
nem helyben topogók a hazátlan zsoldtól.

Mert mi haszna annak, ha kimérik utunk,
ha arra kell menni, amerre mutatják? –
(az élet így is, úgy is kaszás-mulatság)
Ítélhessünk magunk: állunk-e, vagy bukunk.

Csapódni azokhoz, kik tűz mellett ülnek, s
így kegyet remélni, elegáns, nem mondom –
és mennyivel könnyebb osztozni a koncon,
mint zsákmányért futni, mi ellenszegülhet.

Szavak futószáron körbe-körbe járnak,
egyre erőtlenebb, fásultabb a banda –
felcsillanó szemmel nézik, kik rohanva,
kötélük szaggatva növesztenek szárnyat.

Fuvallom

Vadul fújja nótáját a nyári szél,
falevelek koncertje zúg éjjel –
e pillanat áldottabb lett bárminél,
vethet borút vihar, bút nem érlel.

Átbuggyannak álmaim az éj-rostán,
ott szalad már velük is egy szellő –
fakó múltam tónustalan képfoszlány,
míg jelenem dús színnel hempergő.

Szempillámon üldögél a nyugalom,
nem bánja, ha ébren marad mára –
örömszirom ábrándjaim hullatom
a láng-skarlát pitymallat-oltárra.

Induljunk el új napunkkal, édesem,
táncoljuk a kettőnk vad tangóját –
ne félj, míg a csókjaidra éhezem,
szenvedélyem ápolja sajgó szád.

Bakancsidők

Öreg napok, öreg esték szélvészt zárnak.
Hétrét hajlott púpos hátuk, mégis fűgén
halad lábuk. Világ végén - fészken ülven -
bakancs idők, halott álmok meghitt társak.

Kopott öröm hókán koppan karma rácsnak.
Múltak talpa csattog hulló csillag füstjén.
Sóhaj árban lelkek áznak, egymást küldvén
partra vinni minden áldást, mindig másnak.

Öreg napok, öreg esték gyorsan járnak.
Sokszín ősök, nyurga nyarak emlék üszkén,
hamvuk salak. Tűzből, vízből faltak büszkén,
Holdat nyeltek. Attól voltak hajdan bátrak.

Elmorzsolva

Valamikor tengerit morzsoltunk,
miközben történetek keringtek -
beleszóltam, nagyapám leintett:
nono, kölök, csitt, ez a mi dolgunk.

Ültem sután, figyelve, szorgosan,
szakajtómban gyűlt a kukorica... -
lelkemben pedig a sok krónika,
felváltva nőtt kinn és benn a hozam.

Valamikor esténként sakkoztunk,
a konyhában, mert ott jó volt lenni -
„tatám” tanított bástyát bevenni, s
arra, hogy miért kéne sáncolnunk.

Míg anyám vacsorával bajlódott,
azalatt lejátszottunk hat csatát -
majd odaszólt felém: nézd, jön apád!
Rohantam, holott futóm behódolt.

Valamikor gyerek voltam én is,
rám nézve most, ez alig hihető -
lábam sem szalad, inkább bicegő;
négy szemközt a volt-fruska lenéniz.

Térdelni jöttem

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
a gyertyák leégtek, viaszcsíkon járunk -
koszorúk hervadnak, virágok se' nyílnak,
lelkünkben rekedt az összes imádságunk.

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
add vissza azt nekünk, üresség él bennünk -
akkora az úr, hogy kong a szívdobbanás...
minden lüktetését hosszan kell keresnünk.

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
az ember elfajzott, kegyetlen, pénzéhes -
felszántatja Veled az egész földgolyót...
és észre sem veszed, mily álszent, tévképes.

És akkor csend lesz

Befagynak a nagy vizek,
felhők könnye rémhideg -
dér tapad a nyárfákra...
reszket águk átfázva.

Széthullnak az anyagok,
mállott örvény kanyarog -
...
százezernyi rezzenés...
éjpile-szárnny rebbenés

Hallgatnak a dallamok,
csendszonáta sarjad ott,
hol a világ néma lett...
zenehagyott jégbalett.

ott nyüzsg a jelekben,
ős marad és egyetlen...
hatalmas tűz, földhalál;
míg az Isten ránk talál.